

College in een donkere schuilkelder: reisverslag uit Kiev

Posted on 24 oktober 2026 by Wim Groot

Een drone die uit de lucht wordt geschoten klinkt een beetje als onweer, maar dan heel snel achter elkaar. Vijf, zes korte klappen. Ik lig in bed op mijn hotelkamer in het centrum van Kiev en luister of de knallen dichtbij zijn. Het klinkt alsof het verder weg is.

Het centrum van Kiev is redelijk goed beschermd, hoewel in juni op honderd meter afstand van mijn hotel het Tsjernobyl Museum door een raket werd verwoest. Het hotel bevindt zich op ongeveer tweehonderd meter van de rivier de Dnjepr. Langs de oever van de rivier staan *pick-up trucks* met een machinegeweer klaar om drones uit de lucht te schieten.

Gedurende de nacht gaat het luchtalarm drie keer af. Elke keer wordt via de intercom van het hotel een bericht afgespeeld waarin gasten worden opgeroepen naar de schuilkelder te gaan. Ik ben moe van een lange reis en besluit in bed te blijven. Desondanks kan ik nauwelijks slapen omdat de intercom me om de paar uur maant naar de schuilkelder te gaan of meldt dat het luchtalarm voorbij is.

Lange files

Ik ben met de auto vanuit de Moldavische hoofdstad Chisinau naar Kiev gereden, een rit van bijna tien uur. Meestal reis ik met de trein vanaf de Poolse grensstad Chelm, maar door de Russische aanvallen op treinen heb ik ervoor gekozen met de auto te gaan. Bij luchtalarm worden treinen stilgezet en moeten passagiers uitstappen en vaak uren midden in een bos of weiland wachten totdat het luchtalarm voorbij is en de trein weer verder kan.

Vanaf de grens met Moldavië rijden we door golvend landschap. De dorpen die we passeren zien er verlaten uit. In vrijwel elk dorp komen we langs een kerkhof met de graven en foto's van omgekomen soldaten.

Hier en daar gaat de tweebaansweg over in een vierbaans snelweg. Langs de kant van de snelweg verkopen oude vrouwen walnoten, appels, watermeloenen, witte kolen en honing. Op zo'n dertig kilometer van Kiev zie ik de eerste door de Russische aanvallen beschadigde fabrieksgebouwen. We rijden langs drie tankstations die door Russische drones zijn verwoest.

Na meer dan negen uur rijden bereiken we de rand van Kiev. Er is luchtalarm voor droneaanvallen, maar dat is aan het verkeer niet te merken. Het is spitsuur en mensen zijn op weg naar huis. De files de stad uit zijn lang.

In een buitenwijk passeren we een appartementsgebouw dat door een raket is verwoest. Het is een wreed lot als je in deze miljoenenstad net in het gebouw woont waar een raket op terecht komt. De constante dreiging van drones drukt je wel met de neus op het feit dat er een oorlog aan de gang is. Tot een jaar geleden kon je in Kiev net doen alsof er niets aan de hand was, dat kan nu niet meer.

Ondanks de voortdurende luchtaanvallen gaat het leven in Kiev door. Oekraïners blijven ondanks de Russische terreur vastberaden. 's Avonds eten we in mijn favoriete Italiaanse restaurant. Het is er wel wat minder druk dan anders. Een deel van de bewoners heeft Kiev verlaten en is verhuisd naar het westen van Oekraïne omdat ze denken dat het daar veiliger is.

Steeds vaker bestoken de Russen echter ook het westen van het land. In de nacht is er eenmaal een code rood, wat betekent dat er raketten onderweg zijn. Deze keer vliegen ze echter over Kiev heen om in de West-Oekraïense stad Vinnytsa op een

elektriciteitscentrale terecht te komen. Vinnytsa zit daardoor grotendeels in het donker.

College in het donker

De volgende ochtend geef ik college in een schuilkelder onder het universiteitsgebouw. Van de drone-aanvallen die buiten aan de gang zijn, merk je onder de grond niets. Wel valt een paar keer de elektriciteit uit en zitten we in het donker. Het enige licht komt dan van de laptop en het projectiescherm die zijn aangesloten op een batterij.

Op de weg terug naar Moldavië stoppen we bij een tankstation voor koffie en een hotdog als het luchtalarm afgaat. Nadat de hotdogs klaar zijn vertrekken we snel. Op honderd meter van het tankstation staat een witte *pick-up truck* met een machinegeweer klaar om de drone te onderscheppen.

Rond half tien komen we aan in de grensstad Mohyliv-Podilskyi. Aan de rand van de stad staat een militaire wachtpost. Vanaf elf uur is er een avondklok en mag niemand zich meer op straat vertonen.

Vanwege luchtalarm is de grensovergang gesloten. Pas om drie uur 's nachts is het luchtalarm voorbij en kan ik lopend de grens oversteken. Daar wacht een auto om me terug te brengen naar Chisinau.

De wachttijd valt nog mee in vergelijking met die aan de Poolse grens. Daar is de wachttijd bij sommige grensovergangen inmiddels meer dan vijftig uur. Zo isoleert Poetin Oekraïne nog verder van de rest van de wereld. De Oekraïense overheid heeft daar ook schuilkelders gebouwd waar wachtende mensen tijdens luchtalarm gebruik van kunnen maken.

Europese steun

Vladimir Poetin heeft ingezien dat hij de oorlog op het slagveld niet kan winnen. Dus heeft hij al zijn kaarten gezet op terreur tegen de Oekraïense bevolking en zijn hoop gevestigd dat zijn acoliet Donald Trump hem te hulp zal komen en Oekraïne tot overgave zal dwingen.

Alleen als Europa Oekraïne voluit blijft steunen met geld en wapens, kan dit laatste

worden voorkomen. De toekomst van Oekraïne ligt in onze handen.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? [Doneren kan zo](#). **Hartelijk dank!**